



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11096/2024
06.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ и ВВ, свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Соња Хаџи-Борјановић, адвокат из ..., против тужених ГГ из ..., чији је пуномоћник Горан Топић, адвокат из ..., ДОО „Нећко“ за трговину, транспорт и услуге, Будисава и „ДДОР Нови Сад“ а.д.о. Нови Сад, чији је заједнички пуномоћник Тамара Травица, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 606/23 од 14.12.2023. године, у седници одржаној 06.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 606/23 од 14.12.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 606/23 од 14.12.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог ГГ из ... за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 2609/18 од 14.11.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се тужени обавезу да му на име накнаде нематеријалне и материјалне штете исплате појединачне износе са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе наведени у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, тужиоци су обавезани туженима накнаде трошкове парничног поступка у износима и са законском затезном каматом чија су висина и датум доспелости ближе наведени у овом ставу изреке, док је одбијен захтев у делу којим је тужени тражио законску затезну камату на трошкове поступка од пресуђења 14.11.2022. године до извршности пресуде. Ставом трећим изреке, одлучено је да се тужиоци ослобађају обавезе плаћања судских такси у овом поступку.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 606/23 од 14.12.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужилаца и потврђена је првостепена пресуда у

побијаном делу одлуке о главном захтеву и трошковима поступка (ставови први и други изреке). Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Тужени ГГ је поднео одговор на ревизију, захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади нематеријалне и материјалне штете. По оцени Врховног суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон). Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити је потребно ново тумачење права у погледу примене одредаба чланова 154, 192, 376, 377. Закона о облигационим односима, већ се то питање решава зависно од конкретне чињеничне и правне ситуације. У конкретном случају, Врховни суд је нашао да су нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донели одлуку у складу са правним схватањем који је изражен кроз одлуке Врховног суда. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање). Поред тога, тужиоци нису уз ревизију доставили пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 31.10.2013. године, а поднеском од 23.09.2022. године тужба је преиначена повећањем тужбеног захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде цени се у односу на сваког тужиоца појединачно, с обзиром да они нису јединствени и нужни супарничари, у смислу члана 210. ЗПП. Побижана вредност спора по ревизији у односу на тужиљу ДД и у односу на тужиље АА и ББ је по 2.697.844,29 динара, а у односу на тужиоца ВВ је 2.097.591,22 динара. Ови појединачни износи, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представљају динарску против-вредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази

динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужилаца недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић